

DE SALVADOR TORRES v. ŠPANIJA
(Eur. Court H.R., 24. 10. 1996, Reports 1996-V)

6. - 13. [G. de Salvador Torres, rojen leta 1928, naj bi si kot glavni poslovodja javne bolnice v Barceloni v letih od 1966 do 1983 pridobil protipravno premoženjsko korist v višini 147.614.565 pezet. Barcelonski preiskovalni sodnik je na podlagi dejstev ugotovil, da je tako kot oseba, ki so ji zaupana sredstva, ki pripadajo javni instituciji, storil kaznivo dejanje poneverbe javnih sredstev [malversación de caudales públicos] po 4. odstavku 394. člena Kazenskega zakonika. Državni tožilec [Abogado del Estado], ki se je v imenu državnega proračuna pojavil tudi v vlogi zasebnega tožilca, je predlagal prekvalifikacijo v kaznivo dejanje podkupovanja državnega uradnika. Sodišče [Audiencia Provincial] je odločilo, da vlagatelj ni poneveril vsote, ki bi predstavljala „javna sredstva“ in zato 4. odstavka 394. člena ni mogoče uporabiti, da pa vlagatelja zaradi posebnega položaja, ki ga ima v bolnici, tudi ni mogoče šteti za državnega uradnika. Ta ugotovitev je pripeljala do zavrnitve obtožb zaradi korupcije. Ne glede na to pa je po 535. členu vlagatelja obsodilo za kaznivo dejanje lahke poneverbe [apropiación indebida] in mu izreklo osemnajstmesečno zaporno kazen.

Vrhovno sodišče [Tribunal Supremo] je obsodbo spremenilo in vlagatelju izreklo petletno zaporno kazen za kaznivo dejanje lahke poneverbe z oteževalnimi okoliščinami. V obrazložitvi je navedlo, da je potrebno zlorabo položaja v primeru, ko zaradi pomanjkanja objektivnega zakonskega znaka obsodba za kaznivo dejanje poneverbe javnih sredstev ni možna, šteti kot oteževalno okoliščino.

V svoji ustavni pritožbi [amparo], ki jo je Ustavno sodišče [Tribunal Constitucional] zavrglo kot nedopustno, je g. Torres zatrjeval, da ni bil obveščen o vseh sestavinah obtožbe zoper njega in bil s tem prikrajšan za pošteno sojenje.]

Pravna vprašanja

28. Komisija je soglašala z mnenjem vlagatelja pritožbe. [...] Oseba, ki je obtožena kaznivega dejanja, ni upravičena le do obveščeniosti o materialnih dejstvih, na katerih temelji obtožba, ampak tudi do obveščeniosti o natančni pravni kvalifikaciji teh dejstev. Ker so ugotovljene oteževalne okoliščine vodile do izreka hujše kazni, bi morali vlagatelja pritožbe formalno obvestiti, da je bila taka odločitev v njegovem primeru možna.

[...]

30. Sodišče navaja, da je preiskovalni sodnik že takoj na začetku ugotovil, da se dejstva skladajo z znaki kaznivega dejanja poneverbe javnih sredstev. [...]

[...]

32. Sodišče opaža, da v nasprotju s členoma 394 in 399 10. člen zahteva le, da je obtoženec izkoristil „javno naravo svojega položaja“. Očitno je, da se je Vrhovno sodišče pri ugotavljanju oteževalnih okoliščin naslonilo na ta dejavnik (glej sodbo v primeru Gea Catalán v. Španija).

33. [...] Javna narava vlagateljevega položaja je bila bistveni element primarne obtožbe za kaznivo dejanje poneverbe javnih sredstev in je bila zato vlagatelju znana že od samega začetka postopka. To omogoča sklep, da se je zavedal možnosti, da lahko sodišči - Audiencia Provincial in Vrhovno sodišče - ta osnovni element obravnavata kot oteževalne okoliščine pri določanju kazni.

Sodišče tako ne ugotavlja kršitve vlagateljeve pravice, da je obveščen o bistvu in vzrokih obtožbe po 3. (a) odstavku 6. člena.